

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SvTrojica.Melbourne [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 14. МАРТ 2021. № Број 80. № Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

СИРОПУСНА НЕДЕЉА

СВЕТИЛКА ТИЈЕЛУ ЈЕ ОКО. АКО, ДАКЛЕ, ОКО ТВОЈЕ БУДЕ ЗДРАВО, СВЕ ЂЕ ТИЈЕЛО ТВОЈЕ СВИЈЕТЛО БИТИ (Мт. 6,22)

Последња припремна недеља посвећена је спомену на Изгнање Адамово. У химнографији ове недеље спомиње се грехопад наших прародитеља Адама и Еве, чиме се појашњава неопходност подвига поста. Адам и Ева, нису одржали први пост, и пали кроз неуздржање и непослушност, а ми сада кроз добровољно примање подвига уздржања и послушности Цркви на себе, можемо да се подигнемо и повратимо рајско блаженство које су они изгубили. На Литургији се чита Еванђеље које нам сугерише да опраштамо сагрешења ближњима и да постимо не само да други виде него нашег очишћења ради. (...) Еванђеље нам јасно казује, да ако не опростимо једни другима сагрешења, неће ни нама оправити Господ сагрешења наша. Такође, у молитви Господњој ми се молимо да Господ нама опрости као што ми оправштамо другима. Отац Александар Шменман о значају праштања говори: „Ойростиши друјоме, љуѓиши ойроштај ог друјоја! То је љрави љоврашак ог ошутености ка јединству, ог мржње ка љубави, ог раздељености ка сједињењу. Јер ојростиши друјоме уоште није једноставно. Чешто љоворимо о щоме да више „ни не обраћамо љажњу“ на негосташке друјих људи - и још љоре - да смо „гујли руке ог друјих људи“. Па зар то није равнодушност, зар то није љрезрење и зар то није цинизам?

Да ојростиши друјоме и љуѓиши ойроштај ог друјоја може само онај ко је свим својим бићем осећио и схваћио сав ужас одсусства љубави у светшу, сву бездану штују човекове самоће на коју је човек осудио себе својим себелубљем и својом љордошћу. Све што у себи садржи молитва коју Црква на недељу љештања упућује Богу: „Не озвраћи лица Своја ог мене, јер штујем...“ (из књије шајне љешника)

Ове недеље црква нас њодсећа и на све свеште љримере љеодника Божјих који су љосшу и љовију љросијали, како би и ми следили њихов љример. Богослужење се љрилаја љештици љештања као крајњем сћећенику наше сјремносћи за љочешак љосној љушесћија.“

(Б. Илић, љеолој)

ПРЕПОДОБНО-МУЧЕНИЦА ЕВДОКИЈА

Живела у Илиопољу, граду Феничанском за време царовања Трајанова. Најпре велика развратница, а потом покајница, испосница и најзад мученица. Развратом је била сабрала огромно богатство. Преокрет у њеном животу направио је, Промислом Божјим, неки стари монах Герман, и то нехотично. Дошав послом у град, он одседне код једног хришћанина, чија се кућа додиривала са кућом ове Евдокије. Када је он ноћу почeo по обичају монашком читати Псалтир и неку књигу о Страшном Суду, Евдокија га чује и с пажњом стане ослушкивати његове речи све до краја. Страх и ужас обузме је, тако да је остала будна до сванућа. А чим сване, она

пошаље слуге да умоле тога монаха да дође к њој. Герман дође, и међу њима се отпочне дуг разговор о ономе што је старац монах прошле ноћи читao, и уопште о вери и спа-

сењу. Резултат тих разговара буде да Евдокија замоли месног епископа да је крсти. После крштења она предаде све своје имење цркви, да се разда сиромасима, отпусти своје слуге и робове, а она се повуче у неки женски манастир. И тако се одлучно посвети сва монашком животу, послушању, трпљењу, бдењу, молитви и посту, да буде после тринаест месеци изабрана за игуманију. Проживе у манастиру педесет шест година, и уздостоји се пред Богом да јој Бог даде толику благодат, те и мртве васкрсаваше. Када наста гоњење хришћана од некога кнеза Викентија, света Евдокија би посечена мачем. Ево дивног примера, како један суд нечистоће може да се очисти, освети и испуни скупо-ценним небеским мирисом, благодаћу Духа Светога. (Пролој)

ОБЛАЧЕЊЕ У ОРУЖЈЕ СВЕТЛОСТИ

Павле, апостол Христов, обукавши сам себе у светлу ризу „Невесте Христове“, у данашњој поруци, у поруци која се чита у Недељу сиропусну, благовести: „*Одбацимо, дакле, јела шаме и обуцимо се у оружје светлости*“ (Рим. 13,12). Зашто баш овим редоследом? Зашто не каже једноставно да се обучемо у оружје светлости? Он овако говори, нема сумње, због тога што је немогуће да се човек обуче у оружје светлости ако тама влада у његовом срцу. Ако не одбацимо присуство таме у себи, не можемо ни да почнемо да се облачимо у светлост. Тако, одбацивање таме постаје основни услов за препород сопственог бића, за унутрашњу промену бића.

Занимљиво је то да је Црква одлучила да се на данашњи дан чита одељак из јеванђеља, који говори о светлости, те да је истоветна тема одељка који се чита из посланице Римљанима. Светлост је та која разгони таму, коју тама не може да угрожава. У ствари, тама је одсуство светлости, у физичком смислу. Тамо где не допиру сунчеви зраци, тамо царује тама.

Са овом физичком светлошћу можемо упоредити и духовну светлост. „*Свјештиљка ћијелу је око. Ако, дакле, око ћвоје буде здраво, све ће ћијело ћвоје свијешло биши*“ (Мк. 6,22). Око је у овом случају наша душа – духовно око и, заиста, ако је здрава душа она ће да осветљава цело наше биће. И као што се боримо за здрав вид нашег физичког ока, понекад и на драматичан начин, када вршимо операције ока и скидамо катаракт или отклањамо неку другу сметњу, која угрожава вид, тако исто бринемо и о духовном оку. И ту имамо разне начине неговања ока, чишћења, многих оперативних захвата, како би наше око видело и осветљавало цело биће. Ово је последња припремна недеља пред Часни и Велики пост

и није случајно наша Црква одлучила да се ове недеље проповеда о светлости односно здрављу наше душе као и њеној узлиј у расветљавању нашега пута ка Небу.

Поред подвлачења онога што је толико јасно, када је светлост „ока“ у питању, јеванђелски текст наглашава значај једног аспекта битног за одржавање ока и светлости, која из њега долази. Тај аспект се односи на чињеницу да човеку није могуће служити два господара. „*Нико не може два юсцијодара служиши; јер или ће једноја мрзиши, а другоја љубиши; или ће се једноја држаши, а другоја презираши. Не можеше служиши Богу и мајмону*“ (Мк. 6, 24). Ако бисмо дозволили да служимо Богу и мајмону, то би било исто као када бисмо отишли код очног лекара и он каже да морамо да држимо око затворено, јер светлост не сме, после операције ока, да га обасја за три дана, а ми одмах одлучимо по своме да скинемо завој после 10 сати и упропастимо око.

Ако Христос каже да не можемо служити два господара, тешко је поверовати да ћемо ми успети да нађемо неки баланс и да угодимо нашим господарима у исто време. Ако бисмо успели у томе, то би значило да Христос није нешто добро

разумео када нам је говорио на ову тему. А можемо ли тако размишљати? Слободу имамо и сам Господ нам је не ускраћује, али с друге стране, апостол Павле, који је сав Христов, поручује нам: „*Стојиши, дакле, у слободи којом нас Христос ослободи, и не дајаш се оиеш у јарам ројсаша ухвашиши*“ (Гал. 5,1). Он јасно наговештава, пишући Галатима, да је једина слобода вредна помена она „којом нас Христос ослободи“ као и да неразумно коришћење слободе неминовно одводи човека у ропство. У ропство греха, таме и разних других невоља. Ако нисмо са Христом и ако се не држимо Јеванђеља, онда смо са оним који је против Христа. А онај који је против Христа „по дифолту“, како би се рекло модерним речником модерне технологије, јесте сам Луцифер са својом војском.

Слобода у Христу? То је слобода од греха, од смрти, од ћавола, која живи Вечном Истином, Вечном Правдом, Вечном Љубављу, свим оним што је Христово, божанско, богочовечанско. Стога је Христова слобода једина истинска слобода коју биће људско може имати у овоме свету. Све такозване слободе су назови слободе, ако нису слободе од греха. Јер грех неизоставно поробљује човека смрти и ћаволу, каже Свети Јустин ћелијски. Исправно коришћење слободе у Христу помаже нам да разумемо да истински можемо да служимо само једног господара и да је тај господар Господ наш. Онда када то усвојимо целим бићем својим, имамо добру прилику да радимо на светлости ока душе своје, да скидамо духовне наслаге, које спречавају да види око наше, да обасјава цело биће светлошћу незалазном.

Господе Исусе Христе, Сине Бога живога, помози нам да „останемо у слободи којом нас Ти ослободи“. *Проша Милорад Лончар*

МИСЛИ ЗА 14. МАРТ

ОДСАДА ЂЕТЕ ВИДЈЕТИ Сина
ЧОВЕЧИЈЕГА ГДЈЕ СЈЕДИ С ДЕСНЕ
СТРАНЕ СИЛЕ И ДОЛАЗИ
НА ОБЛАЦИМА НЕБЕСКИЈЕМ
(МАТ. 26, 64)

Ко неће да види Бога као милостивог Самарјанина на земљи, видеће Га као страшног Судију на небу. Толико су заслепљени били главари јеврејски, да у Христу Господу нису могли видети не само Бога, нити Месију, нити Пророка, него ни обичног доброг човека. Они Га стављаху испод обичних добрих људи. Па не само то: него Га стављаху ниже и од разбојника. Они Вараву ослободише а Христа осудише! Они Христа уопште ни за човека не сматраху: они га пљуваху, исмеваху, правише са њим маскараду, као са неком јефтином и неупотребљивом ствари. Но баш у часу када се Јевреји злобно играху са Христом као неком јефтином и непотребном ствари, захутили Господ наједанпут отвори уста и проговори: *одселе ћеше видјети сина човечијеа тје сједи с десне силе и иде на облацима небескијем!* Колико раздаљина између онога што Христос у истини јесте и онога за шта Га Јевреји држаху!

Син човечији који седи с десне стране силе јесте Син Божји Господ наш Исус Христос, као што Га је ускоро потом видео св. архиђакон Стеван и многи, многи други. Син човечији који иде на облацима од ангела и безбрзних сила и војинства небеских јесте опет онај исти Син Божји Господ наш Исус Христос, као што Га је видео и у своме Откровењу описао св. Јован Богослов и Јеванђелист.

О браћо моја, не заводите се обманчивим причама који говоре: када будемо видели Христа на небу као Бога, онда ћемо Га и веровати! Доцкан ће та времена бити, и узлудно то виђење. Ми треба вером

нашом да видимо Христа као Бога у оном понижењу и попљуваном и изубијаном и искрвављеном и исмејаном човеку у двору Кајафином; у

оном ћутљивом осуђенику, кога су Јевреји сматрали за ствар јефтину и непотребну и којом су правили маскараде. То је вера, која се цени на небесима. То је вера, која се награђује вакрсењем и бесмрћем. То је вера, која је до сада однеговала и на небо пресадила читаве војске најсветијих душа, најмоћнијих карактера, најиздржљивијих јунака и најсветлијих умова.

Господе понижени, узвиси нас до ове вере. Слава теби и хвала век. Амин.

Свешти владика Николај

THE CURE

FORGIVENESS IS THE CURE FOR
JUDGMENT, ANGER, AND RESENTMENT

Our Lord Jesus Christ told us: „*Judge not, and you shall not be judged. Condemn not, and you shall not be condemned. Forgive, and you shall be forgiven.*“ (Luke 6:37) In the Our Father, the very prayer given to His disciples after Christ was asked to teach them to pray, we say the words „forgive us our debts as we forgive our debtors“. These strong words make it clear that we are to forgive others if we expect God to forgive us.

Saint Tikhon of Zadonsk, in his book, „Journey to Heaven“, says: „*Do we forgive our neighbors their trespasses? God also forgives us in His mercy. Do we refuse to forgive? God, too, will refuse to*

forgive us. As we treat our neighbours, so also does God treat us. The forgiveness, then, of your sins or unforgiveness, and hence also your salvation or destruction, depend on you yourself, man. For without forgiveness of sins there is no salvation.“

Throughout Christ's ministry He emphasized the need for us to be willing to forgive others, for if we expect to be forgiven, we must nurture a forgiving heart. If we hold grudges, and remember wrongs, we poison our souls, and love has no place in us.

“The drunkard, the fornicator, the proud – he will receive God's mercy. But he who does not want to forgive, to excuse, to justify consciously, intentionally... that person closes himself to eternal life before God, and even more so in the present life. He is turned away and not heard.” (Elder Sampson of Russia)

As we are quick to forgive our neighbors, so God also forgives us in His great and loving mercy. If we refuse to forgive, God, too, will refuse to forgive us. Our salvation or destruction, depend on our willingness to forgive others, for without forgiveness of sins there is no salvation.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

ЧИТАЊЕ КАНОНА СВ. АНДРЕЈА КРИТСКОГ

Прве недеље Часног поста, у понедељак, уторак, среду и четвртак служи се Великопосно повечерје са читањем Канона Св. Андреја Критског. Повечерја почињу у 19ч увече и преносићемо их директно на нашем Јутјуб каналу.

Саборна великопосна богослужба ће ове недеље бити у Сент Албансу (Прећеосв. Литургија у среду у 10ч и Великопосно вечерње у недељу у 19ч).

СЕЋАЊЕ НА ВЛАДИКУ АТАНАСИЈА (ЈЕВТИЋА)

Прва четвртина 21. века обележена је корона вирусом, који је, по свему судећи, неки чудан вирус. Као да га је неко правио у лабораторији и дао му специјална упутства. Једно од тих упутстава је било: иди у свет и пробери значајне људе који нам сметају. То је утисак, наравно, и не треба све то буквално схватити. У сваком случају, тако нам изгледа.

Један од тих великих људи, који су обележили последњу четвртину 20-ог и прву четвртину 21-ог века, јесте и блажене успомене епископ Атанасије. Његов одлазак представља значајан губитак за науку, историју светоотачке мисли и историју Цркве. Он је човек за кога је једном приликом патријарх Павле рекао: „Бог га видео, брате Атанасије, све што напишеш ја ћу да потпишем а да не читам, али то што кажеш, ја никада нећу подржати својим потписом“. Да, Владика је био неко ко је могао да каже понешто што за друге није било прихватљиво. Но, оно што је за њега истинито јесте да је он увек био сав Христов. У том служењу Христу – ходу за Христом, он није имао времена да мисли о томе коме ће се шта свидети што он каже. Као што није бринуо о томе шта ће обући, како ће изгледати, коме ће се допasti, није бринуо ни

о томе шта ће у коме тренутку рећи. Владика Атанасије је могао да очита лекцију свакоме, али није умео да мрзи никога. Његово широко срце имало је довољно љубави за све. Сећам се, када је једном приликом служио у Новој Грачаници, током Литургије, којом је началствовао, правио је распоред, премештао ствари, давао упутства, како је он то умео. Касније, после неколико дана, рекао сам епископу Лонгину: „Имао сам утисак да би владика Атанасије, да је којим чудом знао да се часна трпеза може

померити, одлучио да она не стоји на добром месту“. Он се само благо наслеђао, без коментара.

За време рата, прецизније фебруара месеца 1993. године, приликом достављања хуманитарне помоћи Херцеговини, провео сам десетак дана у манастиру Тврдошу заједно са владиком Атанасијем. То је заиста било интересантно искуство. Сећам се, једно јутро, после јутрења, био сам у кухињи покушавајући да скувам кафу. Изненада су се појавила четири војника, рањеника – инвалида, који су се распитивали за Владику. Ја сам их

послао да оду у собу за примање гостију, рекавши им да ће нам се ускоро пријружити владика Атанасије. Убрзо после тога зачула се галама. Владика је викао: „Срам вас било, како сте ушли у кућу, а домаћин није ту“ и још понешто у том смислу. Ја сам довикнуо: „Владико херцеговачки, ја сам их тамо послao“. Он ће мени: „Ма, не знаш ти њихproto, и да им ти ниси рекао, они би ушли“. Мени се учинило да је он био јако груб са њима. Тако је изгледало. С друге стране, они се уопште нису оглашавали. Ево зашто. Ућем ја са кафом, а Владика иде од једног до другог војника и тура им у цепове по 200-300 марака. У ствари, он је издржавао ове људе и њихове породице. Тако, ја нађох мој одговор на питање владичине „грубости“. Општи утисак је да онај који је имао прилику да се сртне са грубим речима владике Атанасија, а није претходно упознао његову душу, формираће, најчешће, погрешно мишљење о њему.

Поред његовог писаног дела, које је од изузетног значаја, владика Атанасије је, заједно са, блажене успомене митрополитом Амфилохијем, највише учинио у буђењу свести у православном народу Српском. Крајем седамдесетих и осамдесетих година њих двојица су значајно утицали на препород и духовно буђење Београда и од комуниста угњетаваног Српства.

Нека је вечни помен драгом владици Атанасију и вечна захвалност за животно дело, које ће нам помоћи да останемо на путу Светих Отаца!

Проша Милорад Лончар

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 14 / 1 МАРТ 2021. ГОДИНЕ СВЕТА ПРЕПО.МУЧ. ЕВДОКИЈА НЕДЕЉА СИРОПУСНА	НЕДЕЉА СИРОПУСНА - Глас 7. Јутрење 9ч: Јеванђеље вакрсно 7. Јн. 20,1-10 Литургија 10ч: Апост. Рим. 13,11-14,4; Јев. Мт.6,14-21
ПОНЕДЕЉАК, 15. МАРТ	ВЕЛИКОПОСНО ПОВЕЧЕРЈЕ У 19ч
УТОРАК, 16. МАРТ	ВЕЛИКОПОСНО ПОВЕЧЕРЈЕ У 19ч
СРЕДА, 17. МАРТ	ПРЕЂЕОСВЕЋЕНА ЛИТУРГИЈА У СТ. АЛБАНСУ У 10ч ВЕЛИКОПОСНО ПОВЕЧЕРЈЕ У 19ч
ЧЕТВРТАК, 18. МАРТ	ВЕЛИКОПОСНО ПОВЕЧЕРЈЕ У 19ч
СУБОТА, 20. МАРТ – ТЕОДОРОВА СУБОТА	ЛИТУРГИЈА У 10ч; ВЕЧЕРЊЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 21. МАРТ – СВ. ТЕОФИЛАКТ ИСПОВЕД. НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10ч ВЕЛИКОПОСНО ВЕЧЕРЊЕ У 18ч – СТ. АЛБАНС